

SỰ IM LẶNG CỦA BIỂN CẢ.

(Bài 2)

+ Nguyên tác “**Le Silence de la Mer**”, tác giả **Vercors**.

+ TTBG chuyên Việt ngữ từ bản tiếng Pháp của Vercors (NXB Albin Michel, 1951) lần bản dịch Anh ngữ của Cyril Connolly (NXB The Macmillan Company, 1944).

[]

Sáng hôm sau, chàng sĩ quan đi xuống lầu trong khi chúng tôi đang dùng điểm tâm trong bếp. Có một cầu thang khác dẫn vào bếp, và tôi không biết có phải vì nghe tiếng chúng tôi hay chỉ tình cờ mà chàng bước vào lối đó?

Chàng ngừng nơi ngưỡng cửa và nói:

“Đêm qua tôi ngủ thật ngon. Tôi cũng mong ông và cô giống như thế.”

Chàng nhìn quanh căn phòng rộng với một cái cười mỉm.

Do bởi có rất ít củi và chẳng bao nhiêu than đá nên chúng tôi đã tô điểm lại căn bếp bằng cách bày biện thêm một ít đồ đạc, vài cái nồi bằng đồng và dăm cái đĩa cổ, mục đích để có thể ẩn mình nơi đó suốt mùa đông.

Chàng quan sát mọi thứ này và chúng tôi nhìn thấy ánh ngời nơi mép bìa bộ răng rất trắng của chàng.

Đôi mắt chàng không phải màu xanh nước biển như tôi đã nghĩ, mà là màu hạt dẻ.

Cuối cùng chàng đi qua căn phòng, mở cánh cửa dẫn ra vườn. Bước được hai bước, chàng quay lại ngắm nghía căn nhà dài, giàn nho bao phủ mái ngói cũ màu nâu. Cái cười chàng nở rộng.

“Ông cựu thị trưởng của các người đã bảo rằng tôi sẽ được lưu trú trong một tòa lâu đài”, chàng vừa nói vừa búng nhẹ ngón tay về phía toà nhà được nhìn cao hơn ngọn đồi suốt qua hàng cây trụ lá. “Tôi sẽ chúc mừng các đồng đội của tôi trên sự sai lầm của họ. Nơi đây mới thật là một tòa lâu đài rất tuyệt.”

Rồi chàng đóng cánh cửa, chào chúng tôi suốt qua ô kính cửa sổ, xong mắt dạn.

Đêm đó chàng trở về cũng vào giờ đã đến hôm qua. Chúng tôi đang dùng café. Chàng gõ cửa nhưng không đợi cô cháu ra mở; tự mình đẩy cửa bước vào.

“Tôi sợ làm quấy rối hai người” chàng nói. “Nếu cô và ông muốn, tôi sẽ vào nhà qua ngõ cửa bếp; như vậy cánh cửa này có thể được khóa lại.”

Chàng băng qua căn phòng, ngừng lại một lát, bàn tay đặt trên nắm cửa, nhìn vào những xó xỉnh khác nhau của phòng xông khói. Rồi nghiêng đầu chào nhẹ:

“Xin chúc cô và ông một giấc ngủ ngon”, chàng nói, và bước ra khỏi phòng.

*

**

Chúng tôi không bao giờ khóa cửa trước. Tôi không biết nguyên do nào đã khiến chúng tôi hành động một cách chệnh mảng rõ ràng và chính xác như thế. Do một sự đồng ý ngầm, hai chú cháu quyết định không làm điều gì thay đổi trong cuộc sống, ngay cả điều nhỏ nhất – như thể chàng sĩ quan không hiện diện, như thể chàng chỉ là một bóng ma. Nhưng, đã có một tình cảm khác xen lẫn với ước định này trong tôi:

“Tôi không muốn làm tổn thương người khác, ngay đó là kẻ thù của mình, mà không tự thấy đau khổ.”

Trong thời gian dài, chừng hơn một tháng, cảnh tượng như ban đầu vẫn xảy ra mỗi đêm:

“Chàng sĩ quan gõ cửa rồi bước vào. Chàng nói vài lời về khí hậu, thời tiết, hoặc đôi ba chủ đề không quan trọng: tất cả mọi điều đều có chung một điểm rằng chúng không tìm kiếm một lời đáp trả. Chàng luôn luôn nấn ná một lát nơi thềm cửa nhỏ và nhìn chung quanh. Một nụ cười rất nhẹ bày tỏ nỗi hân hoan là điều xem ra chàng có được từ sự quan sát này – cùng một quan sát, cùng một mối hân hoan như mỗi tối. Đôi mắt chàng đậu lại nơi cái bán diện đang cúi xuống của cô cháu (bao giờ cũng nghiêm trang và lãnh đạm); cuối cùng khi đôi mắt chàng rời khỏi cô thì tôi có thể chắc rằng đã đọc thấy trong đó một cái gì như thể nụ cười khen ngợi. Rồi chàng sẽ cúi mình chào và nói: “Xin chúc cô và ông một giấc ngủ ngon!”

□

*(Trần Thị Bông Giấy.
Mùa đại dịch Virus Vũ Hán 2020).*

(Xem tiếp “SỰ IM LẶNG CỦA BIỂN CẢ” - Bài 3)

□